ANCHETA NOASTRĂ

DIN NOU LA TIMIȘOARA, DUPĂ UN AN

FOTBALULUI NU I SE GĂSESC SOLUȚII

În toamna anului trecut am întreprins la *Timișoara*, prestigioasă și tradițională urbe a soccerului românesc, o anchetă pe marginea unor probleme stringente.

Toți interlocutorii noștri de atunci, în urma exprimării unor diverse puncte de vedere, concludeau, totuși, în unanimitate, *că un club teritorial ar constitui o soluție demnă de luat în considerare.*

Am revenit acum în *Timișoara* chemați aci de aceeași situație precară în campionat a celor două echipe divizionare B, *Politehnica* și *C.F.R.*, dar și din dorința de a simți din nou pulsul acestui organism mult zbuciumat: fotbalul timișorean.

Primii interlocutori: profesorii *N. Godeanu* (antrenor la C.F.R.) și *I. Ionescu* (antrenor la „Poli"). În timp ce primul opina că în acest interval *„nu s-a întîmplat nimic"*, secundul adăuga, cu o notă originală de umor că *„însăși cadrul și atmosfera fotbalului timișorean nu sînt logice"*.

Iată deci o succintă, dar, după cum aveam să ne convingem ulterior, reală punere în temă.

CÎȚI DIN 45 000 ?

„Ca să ne exprimăm în limbajul apropiat nouă, ceferiștilor, — ne spune antrenorul *GODEANU* — *fotbalul timișorean „a pierdut trenul". Cu alte cuvinte, noi plătim acum tribut greu unei perioade îndelungate în care n-am împrospătat în nici un fel solul fertil al fotbalului local, mulțumindu-ne să culegem niște roade care, an de an, s-au împuținat. ÎN TIMIȘOARA NU EXISTĂ UN CENTRU DE COPII ȘI JUNIORI pentru că problema a fost „pasată" între organele sportive locale, centrale și de sindicat pînă a ieșit în out...*

„Școala sportivă, ne spune *D. Talianu*, metodist la C.J.E.F.S. Timiș, *acreditează de zece ani ideea că trebuie să fie o seră, iar directorul ei s-a speriat că echipa sa de fotbal, înscrisă în campionatul de juniori la insistențele noastre, va trebui să facă și... deplasări!"*

„Spre deosebire de handbal, sporturile nautice și rugbi — este de părere *ing. I. Gîrleanu*, antrenor și fost internațional — *unde cadrul organizatoric pentru copii și tineret a fost corespunzător, fotbalul a fost complet neglijat în școli și facultăți, deși sînt 15 000 studenți și 30 000 elevi!"*

Să ne fie permis ca la aceste opinii să adăugăm un fapt deosebit de grăitor, menit să le concluzioneze: *pentru a-și întări echipa, „Poli" l-a readus pe „cavalerul rătăcitor și fără de prihană", Remus Lazăr...*

NU FORME FĂRĂ FOND...

Rememorînd ultimele patru ediții ale campionatului (inclusiv cea în curs) se poate constata că Politehnica deține un original record: *a schimbat nu mai puțin decît de nouă ori conducerea echipei, ultima, cea de a treia din acest campionat, chiar acum cîteva zile!*

Să mai mire atunci pe cineva că dacă discuți cu jucătorii, ei îți spun că la regresul echipei au contribuit în primul rînd antrenorii, dacă întrebi antrenorii, aceștia spun că de vină sînt conducerile secțiilor de fotbal, iar acestea din urmă se plîng, deopotrivă, de jucători, antrenori și C.J.E.F.S. !

Iată de ce afirmația de început a *prof. I. Ionescu* ce caracteriza drept ilogic cadrul organizatoric al fotbalului timișorean, nu ni se pare deloc hazardată. În treburile celor două echipe se suprapun, se interferează prea mulți factori, direct sau indirect, unele măsuri se contrazic între ele și se anulează reciproc. Iată cîteva sumare „rezultate": feroviarii se agață de un pai, crezînd că echipa va dobîndi vigoare prin legitimarea tînărului *Orleanu* de la Jimbolia, iar „Poli" îl scoate din lot pe studentul exmatriculat *Mihăilă* („ocupat cu cafe-barurile !) dar se face că nu-i observă pe *Regep* et. comp.; *Speriosu*, sătul de facultate (pe care nici n-o frecventa) pleacă la C.F.R. dar și aci se satură curînd de școala de meserii.

Pe acest fundal se și poate explica eșecul (de moment ?) ideii unei reprezentante puternice a Timișoarei, care să poată reintra imediat în prima divizie. Pe bună dreptate, se îndoia antrenorul *Godeanu*, că din ambele echipe divizionare B, se va putea alcătui o puternică echipă, dacă mentalitatea „cercului închis de fotbal" nu se va schimba.

Dar, după cum ne spunea președintele C.J.E.F.S., *prof. C. Baliță*, reafirmîndu-și părerea exprimată și acum un an: *„este nevoie ca aerul și ca apa de un club specializat de fotbal, care să promoveze sportul cu balonul rotund la toate eșaloanele — copii, juniori, rezerve-tineret, ca pepiniere ale echipelor noastre divizionare. Poate că noul lot, provenind de la Politehnica și C.F.R. nu va reuși o promovare imediată în „A", de aceea crearea acestui club nu trebuie condiționat de acest fapt, ci de revitalizarea profundă a fotbalului timișorean. Să ne gîndim deci la roadele unui viitor care depinde de noi cît va fi de apropiat".*

Este o idee similară cu cea a prof. *Godeanu* care afirmă că o asemenea echipă, reprezentantă a Timișoarei, nu trebuie să fie un scop în sine, o formă fără fond. Dar cine, dacă nu organele de resort, municipale și județene, trebuie să urnească problema din acest „punct mort" ? Dar cu discuții sterile, cu animozități de club, umflate artificial, cu aruncarea răspunderii dintr-o parte într-alta, nu se va obține nimic. Se impune de urgență ca forurile locale să analizeze împreună cu F.R.F. și organele corespunzătoare ale C.N.E.F.S. *posibilitățile concrete* de a ajuta fotbalul timișorean să revină pe primul plan al soccerului nostru. Nu va fi decît în interesul acestui sport atît de popular și care în Timișoara are vechi tradiții.

Paul SLAVESCU

Justin, apărînd buturile Gloriei C.F.R. în partida cu Juventus (anul 1939)

DE VORBĂ CU FOȘTI INTERNAȚIONALI

PORTARUL JUSTIN, SPAIMA... PORTARILOR!

Galațiul este unul din orașele care a dat națională și diverselor cluburi din țară o întreagă pleiadă de portari care s-au impus atenției prin două elemente, am spune, caracteristice: proverbiala lor statură de uriași și talentul lor autentic. Crețeanu, Justin, Pătrașcu, Adamache, *sînt numai cîțiva dintre gălățenii care au devenit cunoscuți în lumea fotbalului românesc. Cel mai reprezentativ este însă Justin, „portarul de gumă", în ciuda celor 190 de cm. pe care îi măsoară.*

Invitația făcută lui Justin, de a povesti cititorilor revistei FOTBAL, prestigioasa sa carieră, a fost primită cu satisfacție dar și cu o sesizabilă undă de nostalgie, mai ales atunci cînd sutele de fotografii și articole din ziar, defilau — mărturisind și evocînd — prin fața ochilor actualului antrenor al centrului de copii al Politehnicii Galați, JUSTIN APOSTOL...

Născut în 1920 la Galați într-un cartier de C.F.R.-iști — explicabilă deci preferința pentru echipele feroviare — Justin a debutat la vîrsta de 11 ani ca ... extremă dreaptă în echipa de copii „Fulgerul — C.F.R.". Înzestrat cu reale calități de înaintaș, Justin este promovat doi ani mai tîrziu în echipa de juniori a faimoasei grupări sportive „Gloria C.F.R.", cu care în 1934 cîștigă campionatul de juniori al orașului. Primul premiu: un pachet de prăjituri de la cofetăria lui Begheti, iar prima amintire de neuitat, un gol ciudat marcat de el: mingea a lovit bara orizontală apoi una din barele verticale, a revenit în cea orizontală pentru ca să intre apoi în piasă!

Cum a devenit, totuși, portar ? „La Atena, *ne spune Justin*, se desfășura întîlnirea dintre țara noastră și Grecia din cadrul Balcaniadei. La un moment dat, Crețeanu, portarul nostru, se accidentează, dar cu toate acestea nu părăsește terenul. Am fost atît de impresionat de acest lucru — mai ales că din relatările crainicului de la radio reieșea că concetățeanul meu mai vîrstnic continuă să apere cu stoicism buturile — încît imediat m-am hotărît să devin portar". *Sute de ore de antrenament, bineînțeles cu pasiune, seriozitate și iată-l pe Justin, la 17 ani, devenind titular în locul faimosului Jean Lăpușneanu la aceeași Glorie C.F.R., care activa pe atunci în Divizia secundă a țării. În legătură cu debutul său la această echipă, Justin se confesează:* „Cînd celebrul nostru antrenor Platko i-a spus lui nea Jean că în locul său voi apăra eu, acesta a fost atît de afectat încît m-a luat la goană pe tot terenul, mirîndu-se de apariția mea neașteptată în poarta Gloriei".

Și astfel începe drumul unui talentat portar.

O dată cu promovarea Gloriei în prima Divizie, remarcabilele calități ale tînărului Justin sînt imediat observate de specialiști și astfel, la numai 19 ani, este chemat să apere poarta echipei secunde a României în dificila întîlnire cu reprezentativa similară a Ungariei. Emoția debutului nu a constituit un impediment și Justin a făcut o partidă excelentă cu toate că a primit un gol (rezultat final: 1—1). Un an mai tîrziu, în 1940, el va apăra magistral poarta primei echipe reprezentative în jocul cu Iugoslavia disputat la București, cu care prilej „Gazeta sporturilor" și ziarul „Universul", caracterizîndu-l, îi scot în relief calitățile: calm, plasament, dăruire. În echipa sa de club — Gloria C.F.R. — alături de Guță Tănase și Mitu Comșa, — tînărul portar face partide excelente în compania unor renumite formații ca C.F.R. București, Venus, Unirea Tricolor sau Juventus. Odată cu izbucnirea războiului, se încheie prima parte a activității sale competiționale. După război, în 1945, Justin îmbracă culorile faimoasei echipe I.T.A., unde pe atunci se aflau în plină glorie sportivă nu mai puțin renumiții Mercea, Bonihadi, Reinhardt, Băcuț, Lorant, Dumitrescu III. Aici Justin trăiește cele mai interesante momente din întreaga sa carieră sportivă, prilejuite de cîștigarea de către I.T.A. a campionatului, realizare la care Justin, alături de celălalt portar, Marki, și-a adus din plin contribuția. Partidele bune făcute de I.T.A. în jocurile din campionat și în cele de peste hotare, i-au atras o mare popularitate, la care a contribuit și faptul că nu a fost niciodată sancționat sau suspendat. În anul 1948 Justin se transferă la C.F.R. București, unde va avea colegi pe Marian, Filoti, Zavoda I, Mihăilescu, în compania cărora face partide de neuitat pentru spectatorii timpului. Dar de la C.F.R. păstrează și o amintire mai puțin plăcută: în 1949 I.T.A. cîștigă din nou titlul de campioană fiind la egalitate de puncte cu noua echipă a lui Justin, dar cu un golaveraj superior. Pînă în 1950 palmaresul său internațional se îmbogățește simțitor, apărînd poarta națională în partidele cu Ungaria, Polonia, Cehoslovacia, participînd la numeroase turnee peste hotare cu echipa sa. În toate aceste întîlniri se relevă o particularitate nemaiîntîlnită la nici un alt portar, legată de fapt de concepția tactică a echipei. Iată ce ne spune Justin: „Aveam obiceiul de a atrage adversarii în jumătatea noastră de teren prin degajări scurte lăsînd impresia că nu am forța necesară pentru degajările peste linia de centru. Apărătorii adverși nu sesizau manevra avansînd mult în față și atunci îi angajam de preferință pe Filoti care avea o mare viteză, prin mingi lungi, la întîlnire, pe linia careului de 16 metri; rareori se întîmpla să nu fie fructificate ocaziile, foarte multe echipe adverse căzînd cu ușurință în această capcană".

Ultima ispravă de acest gen a avut loc în 1949, cînd Filote a înscris unicul gol al partidei cu Dinamo București, echipa care începuse să se impună pe firmamentul fotbalului românesc.

În toamna lui 1950, Justin se reîntoarce la Galați unde continuă să mai joace atît pe postul de portar, care i-a consacrat, cît și CA JUCĂTOR DE CÎMP alături de simpaticul Telu Zapis. Dar Justin înțelege la timp să spună „adio" unei cariere prestigioase de 21 de ani închinată sportului de performanță. Să spună adio anilor plini de bucurii, de satisfacții, poate și de necazuri pe care nu le-ar putea însă uita niciodată. După cum nu se pot uita meritele incontestabile ale acestui sportiv cu care bătrînul oraș dunărean se mîndrește și acum. Din 1952 Justin se dedică dificilei cariere de pregătire a fotbaliștilor, mai întîi la Bacău, apoi la Bicaz și din 1957 la Galați, unde echipele Oțelul și Politehnica îi sînt recunoscătoare pentru promoțiile de copii formați la școala sa.

Înainte de a ne despărți de amabila noastră gazdă, i-am adresat cîteva întrebări:

— Care au fost portarii care v-au impresionat cel mai mult ?

— Iugoslavul Glazer și Mircea David.

— Care dintre atacanți v-au pus cele mai dificile probleme ?

— Baratki, Șipos, Marian, Bodola, m-au „neliniștit" datorită șutului lor necruțători, tehnicii lor și clarviziunii din teren.

— Ați avut prieteni buni printre fotbaliști ?

— Desigur. După meciuri eram cei mai buni prieteni, chiar și cu adversarii. Doar portarii, sînt sigur, se uitau cam pieziș la mine. Bănuiți de ce ?

— Desigur. Toată lumea știe că la penalizările cu lovituri de la 11 metri, deveneați subit spaima lor.

— Exact. Devenisem un specialist al executării penaltiurilor. Din cele peste 120 de lovituri am ratat numai de două ori: în 1940 în partida cu U.D.R. Reșița și în 1948 în meciul cu Dinamo București. Celebrul Mircea, David alias „il Dio", portarul Venusului, nu mi-a iertat mult timp faptul că i-am înscris un gol dintr-o astfel de lovitură de la 11 metri. Cel care m-a învățat să execut penaltiurile a fost tot primul și marele meu antrenor, Platko.

T. SIRIOPOL

COMISIA DE DISCIPLINĂ NU MAI PRIDIDEȘTE CU SANCȚIUNILE

O dată cu jocul de fotbal s-a născut și noțiunea de „fair-play" (joc corect). Ea a apărut din nevoia de a defini o ambianță obligatorie și un climat moral ideal, din necesitatea obiectivă de a încerca, să se întoarcă spre public, reversul unei medalii pe care uneori mai sînt încrustate devize incompatibile cu spiritul întrecerii sportive. Și nu este nici un secret că la veghea fair-play-ului stau foruri oficiale menite să judece (drept) și să pedepsească (cu efect educativ) pe cei care îl subminează.

În aceste condiții, este regretabil că tribunalul acesta săptămînal, care este Comisia de disciplină de pe lîngă F.R.F., întrunită în fiecare joi, este nevoit să dicteze sancțiuni multe și grele.

Nu mai tîrziu decît în ziua de 24 octombrie, au fost consemnate 25 DE SANCȚIUNI ÎNSUMÎND 51 DE ETAPE DE SUSPENDARE ȘI DOUĂ AVERTISMENTE! Iată cîteva exemple dintre jucătorii cei mai „impovărați": AURELIAN LOVCOSCHI (Foresta Fălticeni) trei etape, ION BUTNARU și ION OPREA (Unirea Mînăstirea) trei etape, SAVEL ISPIR (Rarăul Cîmpulung) patru etape, BERAR GHEORGHE (Minerul Luduș) trei etape. Dar asupra ultimului planează însă incertitudinea identității. Pentru că în meciul MINERUL BAIA MARE — MINERUL LUDUȘ, arbitrul IOSIF KNOK (Oradea) a eliminat pe jucătorul nr. 5 (pe foaia de arbitraj figura ION TIMARU). La sfîrșitul meciului, delegatul echipei, FRANCISC CHERTEȘ, a prezentat însă carnetul jucătorului ION OANEȘ (rezervă pe foaia de arbitraj). La ședința comisiei de disciplină au fost chemați delegatul echipei și jucătorul TIMARU, dar s-a prezentat secretarul secției de fotbal ION BORGOVAN. Acesta după ce a încercat zadarnic să susțină punctul de vedere al delegatului echipei sale (deci o cauză falsă), a recunoscut în cele din urmă intenția de fraudă, cu observația că adevăratul eliminat se numește de fapt GHEORGHE BERAR. Pe jucătorii vinovați știm cine și cînd îi pedepsește. Dar pe conducători ?

I. C.